

ρῶν, ἐν τῇ ὁποίᾳ εὐρίσκεται τὸ Μουσεῖον τῆς γλυπτικῆς. Ἐπίσης αἱ ἀρχαιότητες τοῦ «Ἐρημητηρίου» μετεφέρθησαν.

—Τὸ Τουρκικὸν ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἀναθέσῃ εἰς Γερμανοὺς Καθηγητὰς δεκατέσσαρας ἔδρας τοῦ ἐν Κων)πόλει Πανεπιστημίου. Εἰς τοὺς ξένους καθηγητὰς θὰ παρασχεθῇ ἀνάλογος προθεσμία πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Τουρκικῆς γλώσσης.

—Ἡ Τουρκία, ἡ ὁποία δὲν εἶναι πλουσία φιλολογικῶς, ἔσχε μεγάλας ἀπωλείας ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος. Τρεῖς συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ τῆς ἀπέθανον, ὁ Ἀχμέτ Μιντζάι, ὁ Ἐκρέμ καὶ πρὸ τινος ὁ Τεβφίκ Φικρέτ. Ἐκ τῶν τριῶν, ὁ τελευταῖος ἦτο ὁ νεωτεριστικώτερος, καὶ τὸν ὠνόμαζαν ὄχι ἀδίκως «σετσεστιονιστὴν τῆς Τουρκικῆς λυρικῆς ποιήσεως». Ὁ Τεβφίκ Φικρέτ ὑπερῆεν εἰς τὸ ἔργον του ἐπαναστάτης. Ἐξήτει τὸ ὕλικόν τῆς ποιήσεως του κατὰ προτίμησιν εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τῆς λαϊκῆς ψυχῆς, ἐτραγουδοῦσε τὰς λύπας καὶ τὰς χαράς, τὰς φροντίδας καὶ τοὺς πόνους τοῦ Τουρκικοῦ λαοῦ. Ἦτο καὶ πατριωτικὸς ποιητὴς, τὰ τραγούδια του δὲ ἦσαν λαϊκά.

—Τὸ πνεῦμα τοῦ θετικισμοῦ κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας ἐξετόπισε τὰς κλασικὰς σπουδὰς ἀπὸ τὰ εὐρωπαϊκὰ σχολικὰ προγράμματα. Ἦδη ὁ Γάλλος ὑπουργὸς τῆς παιδείας ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῶν κλασσικῶν σπουδῶν, ὁρμώμενος ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι εἰς τὴν Γερμανικὴν Culture δέον νὰ ἀντιταχθῇ ἡ Ἑλληνολατινικὴ μόρφωσις. Ἐπίσης πάντες οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὑπερφανῶνται ἤδη τῆς κλασσικῆς σπουδῆς.

* *

· Ἐλθὼν κατόπιν ἀπελάσεως ὑπὸ τῆς Αὐστρίας ὁ Σέρβος βιολιστὴς καὶ καθηγητὴς τοῦ Ὁδείου Πράγας κ. Στέφανος Στογιάνοβιτς, ἔδωσε εἰς τὸ Ἀγκλιόν συναυλίαν. Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε τὸ Κονσέρτο τοῦ Μπρούχ, τὴν φαντασίαν τοῦ Φάουστ τοῦ Βενιάφσκι τὴν «Romance» τοῦ Σβέντσεν, τὴν «Ballade» τοῦ Υιευτεμπερ καὶ Σερβικὰ ἄσματα. Ὁ νεαρὸς βιρτουόζος ἐξετέλεσε καὶ τὴν ὁραίαν σύνθεσιν τοῦ κ. Ξανθοπούλου «Tristes pensées». Ὁ κ. Στογιάνοβιτς ἔχει παίξῃ εἰς τὸ Παρίσι καὶ τὸ Βερολίον ἐπιτυχῶς.

—Ἀφίχθη εἰς Ἀθήνας ἐξ Ἑλβετίας μετὰ τοῦ χορευτικοῦ ἐπιτελείου τῆς ἡ διασκημῶς Ἀμερικανὸς χορευτρία κ. Ἰσαδώρα Δούγκαν, ἥτις ἐφόρσε καὶ πάλιν τὸ ἀρχαῖον Ἑλλήν. ἔνδυμα.

—Ὁ καθηγητὴς τῆς Βυζ. μουσικῆς κ. Ψάχος περιώδευσεν ἀνά τὴν Γορτυνίαν πρὸς συλλογὴν Γορτυνιακῶν δημοδῶν ᾠμάτων, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ του κ. Παπᾶ. Συνέλεξεν 110 ᾠματα ποικίλης φύσεως, δηλ. ἠρωϊκὰ, κλέφτικα, ἐπιτραπέζια, χορευτικὰ, γαμήλια, παίγνια, κ. λ. π. Εἶναι δὲ πολύτιμα διότι ἀπεδείχθη ὅτι ἐν Γορτυνίᾳ σῶζονται ἄφθονα ὅλα τὰ εἶδη τῶν δημοτικῶν ᾠμάτων, ὧν ἡ ἀξία εἶνε μεγίστη ἀπὸ ἀπόψεως μύθου, ἰδίᾳ δὲ ρυθμοῦ, τοῦ ὁποίου ἐπίσης ἀπαντα τὰ εἶδη συναντῶνται.

—Εἰς τὴν Γερμανίαν καταβάλλονται προσπάθειαι ὅπως ἀπαλλαγῇ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας οἱ καλλιτέχναι τῆς σκηνῆς. Ἐν Βερολίῳ τὴν διεύθυνσιν τοῦ θεάτρου «Λέσιγγ» καὶ τοῦ θεάτρου τῶν «Καλλιτεχνῶν», τῶν δύο μεγαλητέρων φιλολογικῶν θεάτρων ἀνέλαβεν ὁ ὀνομαστός σκηνοθέτης Μπαρνόφσκι. Τὸ θέατρον «Λέσιγγ» ἤρχισε μὲ τὸν «Πιέρ-Γκόντ», τοῦ Ἴψεν, τοῦ ὁποίου θὰ δοθῇ καὶ ἄλλα ἔργα, ἐν οἷς καὶ

Ἡ Γαλλὶς ἀοιδὸς Yvette Guilbert

ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ὁ Γαλλὶς αἰσῶς. Πρῶτον νέον ἔργον θὰ παιχθῇ ἡ «Κωμωδία τῶν λόγων» τοῦ Αὐστριακοῦ Σνίτσελερ. Εἰς ὅλα τὰ ἔργα αὐτὰ πρωταγωνιστεῖ ὁ Μπάσσερεμν. Τὸ θέατρον τῶν Καλλιτεχνῶν ἤρχισε μὲ τὸν «Βασίλεα Σολομώντα» τοῦ Χάρδ. Θὰ παιχθῇ ὁ «Γκαίτς Φὲν Μπερλίχγκεν» ἠρωϊκὴ τραγωδία τοῦ Γκαίτε, ἡ «Στέλλα» τοῦ ἰδίου, τὸ «Πρὸς τὴν Δαμίσκον» τοῦ Στρέιπεργ, ὁ «Βασιλεὺς» τοῦ Μπίορνσον, καὶ τὸ «Ἅγιον πνεῦμα» τῆς πολυμερᾶς Δανίδος συγγραφέως Κάριν Μιχαέλη, τὸ ὁποῖον θὰ προκαλέσῃ ζωντὸν ἐνδιαφέρον.

—Ἡ «Γαλλικὴ κωμωδία» ἤρχισεν μὲ τὸν «Πειρατὴν» πολυαῖαν κωμωδίαν τοῦ Ρισπέν. Θὰ παιχθῇ «Τὸ παιγνίδι τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς τύχης» τοῦ Μαριβῶ, ἡ «Δνὶς Μπελίλ» τοῦ Δουμᾶ, ἡ «Μονομαχία» τοῦ Λαβεδάν καὶ ἄλλα ἐκ τῶν γνωστῶν. Πρῶτον νέον ἔργον θὰ δοθῇ τὸ «Φτεροῦγισμα» τοῦ Φρανσουά ντὲ Κυρέλ.

Εἰς τὰ ἄλλα θέατρα ἐξακολουθοῦν αἱ πολεμικαὶ ἐπιθεωρήσεις.

Εἰς τὸ θέατρον «Ἀναγέννησις» παίζεται ἡ «Παρθένος τῆς Λοντένης» νέον ἔργον θεμα ἔχον τὴν Ἀγίαν Γενεβιέβην τὴν διασώσασαν ἄλλοτε ἀπὸ τοὺς βαρβάρους τὴν Λοντένην, δηλαδὴ τὴν Παλαιὰ Παρίσι. Τὰς παραστάσεις παρακολουθεῖ ὡς θεατῆς ἡ ἀτυχὴς ἰδιοκτήτρια τοῦ θεάτρου Σάρρα Μπερνάρ.

—Δὲν ἀποκρίνονται οἱ Γερμανοὶ ἀποδίδοντες εἰς συμπαιριώτας τῶν κάθε ἐξαιρετικῶν γεγονόσ. Ἦδη, ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ «Μαοαλιώτις» εἶναι ἔργον τοῦ Γερμανοῦ μουσικοῦ Φριντολίν, ὅστις τῇ 1842 εἶχε ἀνακαλύψῃ εἰς τὰ χειρόγραφα τοῦ Χόλτσμαν, ἀρχιμουσικοῦ τῆς αὐλῆς τοῦ Παλατινάτου τὰ κείμενα διαφόρων λειτουργικῶν συνθεσίδων τῇ 1776 καὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο ἡ μελωδία τῆς «Μαοαλλιωτίδος», ἥτις ὡς γνωστὸν ἐγράφη τῇ 1792. Αἱ λειτουργαὶ αὗται ἐξετελοῦντο εἰς τὴν Ἀλσατίαν καὶ διόλου παράδοξον ἂν τὴν ἤκουσεν ἐκεῖ ὁ Ρουζὲ ντὲ Λίλ. Ἡ «Μαοαλλιωτις» ὑπαλλομένη ἀργὰ ἔχει τὴν ἐπιβολὴν ἐκκλησιαστικοῦ ὕμνου, αὐτὴ δὲ ἦτο ἡ ἐντύπωσις τοῦ Γκαίτε, ὅστις ὅταν ἤκουσε τὴν «Μαοαλλιωτίδα» εἰς τὴν Μαγεντίαν τῇ 1793, τοῦ ἐφάνη ὡς «τραγικὴ ἐπιναστατικὴ δοξολογία».

—Καὶ κατὰ τοῦ προξενεῖ αἰσθησὶν εἰς τὸ Παρίσι. Θὰ ἐμφανισθῇ καὶ πάλιν πρὸ τοῦ κοιτοῦ ἡ γνωστὴ μας